

Charakter prawny noty księgowej za korzystanie z przystanków

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: niedziela, 12, luty 2017 17:22

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 1954

Nota księgowa wydana w przedmiocie opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych lub dworców nie jest innym aktem lub czynnością w myśl ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i w związku z tym nie podlega kontroli sądu administracyjnego.

postanowienie NSA z 18 stycznia 2017 r., sygn. II GSK 5571/16

Podstawę prawną pobierania opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych lub dworców jest art. 16 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, jak również wydana na podstawie ust. 4 tego artykułu uchwała rady właściwej gminy, określająca stawkę przedmiotowej opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty uregulowanej w art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym wynika z mocy samego prawa – obowiązek zapłaty winien być wykonany niezwłocznie po wystąpieniu określonego stanu faktycznego, z którego wystąpieniem ustawa wiąże ów obowiązek (skorzystanie przez operatora/przewoźnika z przystanku komunikacyjnego/ dworca, którego zarządzającym albo właścicielem jest jednostka samorządu terytorialnego). W ustawie o publicznym transporcie zbiorowym brak jest przepisów regulujących prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie „ustalenia” czy „wymierzenia” omawianej opłaty. Oznacza to, że opłaty nie ustala się/nie wymierza się decyzją administracyjną (postanowieniem), ani tym bardziej indywidualnym aktem administracyjnym lub czynnością w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Skoro obowiązek poniesienia przybliżonej wyżej opłaty nie wymaga konkretyzacji indywidualnym aktem administracyjnym lub czynnością w myśl art. 3 § 2 pkt 4 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, to nota księgowa wystawiona w tym przedmiocie nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego. Nota księgowa przypomina *de facto* wyłącznie o obowiązku uiszczenia opłaty, nie nakładając na adresata obowiązku prawnego, wszak nałożonego już ustawą, ani nie przyznając mu jakichkolwiek uprawnień.